

Sandro Quaglia

Rodil sem se v Vidnu leta 1977 in živim z mojo ženo Erica in našimi otroci Simone, Nicola in Arianna v Reziji kjer govorimo v rezijanščini, slovensko narečje.

Od leta 1996 redno sodelujem z Deželnim sedežem RAI za Furlanijo Julijsko krajino (RAI FVG), posebej s slovenskimi radijskimi sporedi. Pripravljam in vodim oddaje o življenju, zgodovini, kulturi in tradiciji avtohtone skupnosti v Reziji.

Od leta 1997 do 2001 me je občina Rezija dodelila, da poučujem rezijansko narečje, kulturo in navade v nižji srednji šoli v Reziji.

Od leta 1998 do 2007 sem kot uslužbenec sodeloval z upravnim organom Naravnega Parka Julijsko Predgorje s sedežem v Reziji za promocijske dejavnosti.

Leta 2005 sem v imenu Deželnega kataloškega in restavratorskega centra uredil zbirko kataloških kart BDM za gradivo muzeja brusačev v Reziji.

Od leta 2006 do 2010 me je občina Rezija pooblastila za vodenje občinskega zgodovinskega arhiva.

Leta 2007 sem bil soustanovitelj podjetja "L'Eco delle Giulie snc", katerega direktor sem bil do leta 2010, od istega leta pa sem sodeloval pri oblikovanju katoliških petnajstdnevnih slovenske manjšine v Videmski pokrajini "Dom" v tem okviru skrbim za prostor namenjen Reziji.

Od leta 2010 sodelujem kot kustos v Muzeju rezijanskih ljudi, od istega leta pa sem član izvršnega odbora Sveta slovenskih organizacij ena od dveh krovnih organizacij slovenske manjšine v Italiji.

Od leta 2015 sem predsednik rezijanskega kulturnega društva „Rozajanski Dum“, od leta 2016 pa sem član upravnega odbora Inštituta za slovensko kulturo.

Kot kustos muzeja se posvečam negi, varnosti, upravljanju in izboljšanju zbirk, ki so mi zaupane. Z muzejsko strukturo se ukvarjam s posebno pozornostjo do etnografije, arheologije in zgodovine skupnosti, v kateri živim in delujem. Zbiram, naročam, shranjujem in razstavljam dela ali predmete zgodovinskega, umetniškega, znanstvenega ali etničnega pomena.

Prav tako pripravljam programe za razširjanje dediščine, ki se ohranja v muzeju, s pripravo razstav in pripadajočih katalogov, organizacijo dogodkov, ciljno usmerjenimi pobudami, izobraževalnimi in vodenimi potmi in na splošno skrbim za uredniške publikacije, večinoma o zgodovini rezijanske doline.

V tem okviru in za svoja dela posebno pozornost namenjam ustni pripovedni dediščini rezijanske tradicije.

Kot otrok sem imel priložnost biti v stiku s številnimi starejšimi ljudmi v domači vasi Solbica, zlasti z babico in teto, ki so mi, kot je bilo v navadi v našem kontekstu, povedale, kaj so se nato naučile od najstarejših. Za našo skupnost se je stoletja prenos znanja prenašal na ta način.

Predvsem legende, ki jih danes uporabljam kot dopolnilni vir, skupaj s pisnimi viri, za zgodovinske in antropološke raziskave rezijanske doline in njenih prebivalcev so me vedno navduševale.

Poleg tega, da to bogastvo predajam svojim otrokom, v zadnjih letih prispevam k prenosu teh legend in na splošno zgodb tudi mlajšim generacijam prek radijskih oddaj, med izobraževalnimi delavnicami in obiski, ki jih muzej predlaga za ki ga delam, in ob dogodkih ali video posnetkih, povezanih z izboljšanjem tega vidika nematerialne kulture moje doline.